ПРОЛОГ
З поеми "Остап Вишня"

Ах! Як ми сміялися –
аж із нас сміялися,
аж стіни гойдалися,
аж кури качалися...

Ми перейшли рубікон пігмейства,
ми всюди пошани добились, нарешті...
і нашій майстерності заздрять
маестро,
і разом із залами нам
у долоні плещуть:
бах-бах-ба-ба-бах
під стелю, де слава,
у зуби,
по серцю,
по совісті,
по кістках...
Аж до тайги слухає:
і запах крові, мов дощ густий,
і Колима... Не снігами – ребрами...
Ми відмовляємось від тридцяти
серебряників:
ми ж не таємні й не потайні...
Хіба ж ми іуди-виродки?
І чорний ворон смерті чорніш
у німбах вироків...

А над усім многомовне "ура!"
котить у всесвіт китайськими мурами,
а з рамців до зали Ілліч прозира,
де трійками й трибуналами

понакурювано…
А потім вагони холодні, як мла,
плакали над рейками з перебоями
і нас між кістки і сніги
Колима прийняла
з нашими
резолюціями
і з нашими
гемороями…

І місяць з туману укутавсь у німб,
немов у кожух,
і препильно стежить.

Прологу немає…
Рахуємо дні
і зуби у пащах ведмежих…

Грудень, 1964 р.